

Nr 18

Bevillningsutskottets betänkande med anledning av motioner angående resultatutjämning vid beskattningen m. m.

(2:a avd.)

Yrkanden

1) de likalydande motionerna I: 149 av herrar *Axel Kristiansson* och *Svanström* samt II: 174 av herr *Josefson* i *Arrie m. fl.*, vari hemställdts,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t begär skyndsamt utredning och förslag om införande av rätt till öppen resultatutjämning vid beskattningen genom kontometod i enlighet med vad som anförts i motionerna,

2) de likalydande motionerna I: 222 av herrar *Skagerlund* och *Axelson* samt II: 260 av herr *Eriksson* i *Arvika m. fl.*, vari hemställdts,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t begär utredning och förslag om inrättande av jordbrukskonto för inkomstutjämning vid beskattningen,

3) de likalydande motionerna I: 306 av herr *Berglund* och II: 420 av herr *Lindahl*, vari hemställdts,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t begär förslag till regler om resultatutjämning i beskattningshänseende för idrottens riksorganisationer,

4) de likalydande motionerna I: 311 av herr *Johan Olsson m. fl.* och II: 257 av herr *Andersson* i *Örebro m. fl.*, vari hemställdts,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t begär utredning och förslag om ett generellt kontosystem (investeringskonto) vid beskattningen i enlighet med vad som anförts i motionerna,

5) de likalydande motionerna I: 493 av herrar *Annerås* och *Hermansson* samt II: 571 av herr *Åberg m. fl.*, vari hemställdts,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t begär förslag om möjligheter för svenska fiskare att göra avsättning till resultatutjämningsfond,

6) motionen II: 266 av herr *Magnusson* i *Borås m. fl.*, vari hemställdts,
att riksdagen

a) antar följande

Förslag

till

Lag

om ändring i förordningen (1960: 63) om rätt till förlustutjämning
vid taxering för inkomst

Härigenom förordnas, att 2, 8 och 9 §§ förordningen (1960: 63) om rätt till förlustutjämning vid taxering för inkomst skall erhålla följande ändrade lydelse.

2 §.

Med förlust — — — samma år.

Förlustavdrag må medgivas allenast om skattskyldig under förluståret eller under något av de två närmast föregående beskattningsåren varit jämlikt 22 § 1 mom. första stycket vid 1) taxeringsförordningen skyldig avlämna självdeklaration till ledning för sin taxering för inkomst eller om skattskyldigs bruttointäkter av en eller flera förvärvskällor under något av nämnda år uppgått till sådant belopp att han jämlikt bestämmelserna vid 2) eller 3) nämnda stycke varit skyldig avlämna deklaration som nyss sagts. Vid bedömande av fråga om rätt till förlustavdrag föreligger skall beträffande äkta makar och oskift dödsbo tillika iakttagas vad i tredje och sjätte styckena sagda moment stadgas. För rätt till förlustavdrag erfordras härutöver att deklaration för förluståret avgivits under vederbörligt taxeringsår.

Rätten till — — — minst 1 000 kronor.

(Se vidare anvisningarna.)

8 §.

Om aktierna i aktiebolag eller andelarna i ekonomisk förening vid ingången av förluståret eller utgången av det beskattningsår, för vilket taxering skall ske, till huvudsaklig del ägdes eller på därmed jämförligt sätt — direkt eller genom förmedling av juridisk person — innehades av en fysisk person eller ett fåtal fysiska personer, må vid sagda taxering förlustavdrag ej medgivas med mindre samtliga eller så gott som samtliga aktier eller andelar vid nämnda båda tillfällen ägdes eller på angivet sätt innehades av samma fysiska person eller personer samt under förutsättning tillika, då fråga är om två eller flera aktie- eller andelsägare, att envar av dessa ägde eller innehade ungefärligen lika stor andel i aktie- eller andelskapitalet vid det ena som vid det andra tillfället. Hinder för förlustavdrag möter dock ej, där skiljaktighet i ägareförhållandena betingas av att aktierna eller andelarna genom arv, testamente eller bodelning övergått å annan fysisk person eller andra fysiska personer eller av att på nämnt sätt förvärvade aktier överlåtits å sådan fysisk person eller sådana fysiska personer som sedan förlustårets ingång innehaft aktier i företaget.

9 §.

Har bolag (dotterbolag) genom fusion enligt 174 § 1 mom. lagen den 14 september 1944 om aktiebolag upplösts och uppgått i annat bolag (moderbolag), äger moderbolaget samma rätt till förlustavdrag, som — om fusionen ej skett — tillkommit dotterbolaget. Därest aktierna i moderbolaget vid utgången av beskattningsåret eller aktierna i dotterbolaget vid ingången av förluståret till huvudsaklig del ägdes eller på därmed jämförligt sätt innehades — direkt eller genom förmedling av juridisk person — av en fysisk person eller ett fåtal fysiska personer, skall vad nyss sagts angående moderbolagets rätt att utnyttja dotterbolags förlustavdrag gälla endast därest moderbolaget jämväl vid sistnämnda tidpunkt ägde mer än nio tion-

delar av aktiekapitalet i dotterbolaget. Ägdes eller innehades på sätt nyss sagts aktierna i moderbolaget vid utgången av beskattningsåret av en fysisk person eller ett fåtal fysiska personer, skall såsom förutsättning för förlustavdragets utnyttjande jämväl gälla, att denna person eller dessa personer ägde eller innehade samtliga eller så gott som samtliga aktier i moderbolaget jämväl vid ingången av dotterbolagets ifrågavarande förlustår. Är i fall, som sist sagts, fråga om två eller flera aktieägare, kräves ytterligare att envar av dessa ägde eller innehade ungefärligen lika stor andel i aktiekapitalet vid det ena som vid det andra av sistnämnda båda tillfällen. Hinder för förlustavdragets utnyttjande möter dock ej, där skiljaktighet i ägareförhållandena betingats av att aktierna genom arv, testamente eller bodelning övergått å annan fysisk person eller andra fysiska personer eller av att på nämnt sätt förvärvade aktier överlåtits å sådan fysisk person eller sådana fysiska personer som sedan förlustårets ingång innehaft aktier i företaget.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1971, dock att äldre bestämmelser fortfarande skola gälla i fråga om 1971 års taxering samt i fråga om eftertaxering för år 1971 eller tidigare år.

b) antar följande

Förslag
till
Förordning
om rätt till utjämning i vissa fall av statlig inkomstskatt i samband med
inkomststegring eller inkomstminskning

Härigenom förordnas som följer.

1 §.

Fysisk person, oskift dödsbo eller familjestiftelse må, under de förutsättningar och på det sätt nedan i denna förordning sägs, erhålla utjämning av statlig inkomstskatt i samband med inkomststegring eller inkomstminskning.

2 §.

Uppgår den till statlig inkomstskatt beskattningsbara inkomsten för i 1 § omnämnd skattskyldig till belopp, som med minst 10 000 kronor överstiger eller understiger den skattskyldiges motsvarande inkomst under det nästföregående beskattningsåret (jämförelseåret), skall utjämningen av skatten verkställas sålunda att den skatt, som den skattskyldige har att jämlikt förordningen om statlig inkomstskatt erlägga, nedsättes till sådant belopp, att den sammanlagda statliga inkomstskatten för det ifrågavarande beskattningsåret och för jämförelseåret blir lika stor som summan av den skatt, som han haft att erlägga för nämnda båda år, därest

den sammanlagda beskattningsbara inkomsten för dessa år med lika delar belöpt på vartdera av åren.

Vid tillämpningen av bestämmelsen i första stycket skall beräkning av skatt ske efter det procenttal av grundbeloppet för statlig inkomstskatt, som jämlikt 12 § förordningen om statlig inkomstskatt skall tillämpas för slutlig skatt på grund av taxeringen för beskattningsåret.

(Se vidare anvisningarna.)

3 §.

Finnes vid jämförelse som i 2 § sägs mellan de beskattningsbara inkomsterna merinkomsten eller inkomstminskningen uppgå till lägre belopp än 10 000 kronor, skall den statliga inkomstskatten för beskattningsåret eller för jämförelseåret likväl icke utgå med högre belopp, än som skolat beräknas, därest merinkomsten eller inkomstminskningen uppgått till 10 000 kronor.

4 §.

Oaktat vad i 2 och 3 §§ stadgas, må dock skatteutjämning, som där sägs, ej ske med mindre denna föranleder att skatten beräknas till ett minst 50 kronor lägre belopp än enligt förordningen om statlig inkomstskatt.

5 §.

I fråga om äkta makar, vilka för beskattningsåret icke taxerats såsom av varandra oberoende skattskyldiga, gäller att frågan, huruvida i 2 § angiven lägsta merinkomst eller inkomstminskning föreligger, skall bedömas på grundval av sammanlagda beloppet av makarnas beskattningsbara inkomster enligt taxeringarna för nämnda år och för jämförelseåret. Jämväl vid tillämpning av 3 § gäller, att hänsyn tages till sammanlagda beloppet av statlig inkomstskatt, som belöper på makarna vid skatteberäkning enligt i 2 § angiven grund. Den efter utjämningen reducerade skatten fördelas å makarna efter förhållandet mellan deras beskattningsbara inkomster enligt taxeringen för beskattningsåret.

Hava makarna samtaxerats vid taxeringen för jämförelseåret men icke för beskattningsåret, skola förutsättningarna för skatteutjämning jämlikt 2 och 3 §§ bedömas för vardera maken för sig.

(Se vidare anvisningarna.)

6 §.

Har skattskyldig avlidit under beskattningsåret, skall med avseende å rätt till skatteutjämning, som i denna förordning avses, oskift dödsbo efter honom äga samma rätt, som eljest skulle hava tillkommit den skattskyldige. Var den skattskyldige under beskattningsåret gift och skola dödsboet och den efterlevande maken jämlikt gällande bestämmelser samtaxeras, skall vad i 5 § sägs äga motsvarande tillämpning.

7 §.

Ingår i den beskattningsbara inkomsten enligt taxeringen för beskattningsåret ackumulerad inkomst och har av den skattskyldige framställt yrkande om tillämpning av förordningen angående beräkning av statlig inkomstskatt för ackumulerad inkomst vunnit bifall, må skatteutjämning enligt förevarande förordning ej medgivas för skatt, som i anledning av samma taxering påföres. Var den skattskyldige gift och skall andra maken med honom samtaxeras för inkomst under beskattningsåret, äger i fall som nyss sagts ej heller den maken erhålla skatteutjämning.

Därest i den beskattningsbara inkomsten enligt taxeringen för jämförelseåret ingått ackumulerad inkomst och om i anledning därav särskild skatteberäkning skett enligt förordningen angående beräkning av statlig inkomstskatt för ackumulerad inkomst, skall vid den nu ifrågavarande skatteutjämningen så anses som om den beskattningsbara inkomsten uppgått till det belopp, vilket legat till grund för skatteberäkningen enligt nämnda förordning, respektive som om skatten beräknats å sistnämnda belopp enligt förordningen om statlig inkomstskatt.

(Se vidare anvisningarna.)

8 §.

Rätt till skatteutjämning enligt denna förordning föreligger endast för sådan i 1 § omnämnd skattskyldig, som på grund av vad i 22 § 1 mom. 1)—3) taxeringsförordningen sägs varit skyldig att utan anmaning avlämna självdeklaration till ledning för sin taxering för inkomst under jämförelseåret eller något av de två närmast föregående beskattningsåren, därvid vad i tredje och sjätte styckena sagda moment stadgas angående äkta makar och oskift dödsbo skall äga motsvarande tillämpning. Tillika skall gälla att deklARATIONSSKYLDIGHETEN fullgjorts under iakttagande av de härför i taxeringsförordningen lämnade föreskrifterna.

Oaktat vad i föregående stycke sägs, må skatteutjämning åtnjutas av äkta make, därest beträffande den andra maken ovan angivna förutsättningar äro för handen (jämför 5 §).

9 §.

Skattskyldig, som önskar erhålla skatteutjämning enligt denna förordning, har att därom göra ansökan hos prövningsnämnden i det län, där den skattskyldige skall taxeras till statlig inkomstskatt för inkomsten under beskattningsåret.

Ansökan ingives eller insändes till prövningsnämndens kansli och skall, med undantag för fall varom i 13 § sägs, vara till kansliet inkommen före utgången av april månad året efter taxeringsåret.

10 §.

Bifalles ansökning, varom i 9 § förmäles, skall länsstyrelsen — därest beslutet icke kan iakttagas vid påföringen av slutlig skatt enligt taxeringen, varom fråga är

— meddela förordnande om avkortning, eller, där restitution skall ske, tillställa den skattskyldige honom tillkommande belopp över postgiro.

A restituerat belopp utgår icke ränta.

11 §.

Kan ansökan om skatteutjämning enligt denna förordning icke av prövningsnämnd upptagas till avgörande, emedan den skattskyldiges taxering för jämförelseåret icke vunnit laga kraft, skall prövningsnämnden genom särskilt beslut förklara ansökningen vilande. Det ankommer därefter på den skattskyldige att, sedan ifrågavarande taxering vunnit laga kraft, till prövningsnämnden inkomma med framställning om ansökningens upptagande till förnyad behandling. Sådan framställning skall göras inom ett år från det slutligt beslut eller utslag meddelades i taxeringsfrågan.

12 §.

Har skatteutjämning enligt denna förordning skett, men ändras den beskattningsbara inkomst, varå den utjämnade skatten beräknats, genom beslut av prövningsnämnd eller utslag av kammarrätten eller Kungl. Maj:t eller åsättes den skattskyldige genom sådant beslut eller utslag eftertaxering till statlig inkomstskatt så att grunderna för skatteutjämningen eller förutsättningarna för rätten att komma i åtnjutande därav ändras, skall prövningsnämnden vidtaga den ändring av skatteutjämningen vartill förhållandena kunna föranleda.

13 §.

Föreligga förutsättningar för skatteutjämning enligt denna förordning först efter meddelandet av sådant beslut av prövningsnämnd eller utslag av kammarrätten eller Kungl. Maj:t, som i 12 § sägs, eller har den beräknade merinkomsten eller inkomstminskningen ökat till följd av sådant beslut eller utslag, äger den skattskyldige inkomma med ansökning enligt 9 § inom ett år från det ifrågavarande beslut eller utslag meddelades.

Äger skattskyldig enligt 9 § taxeringsförordningen i särskild ordning anföra besvär hos prövningsnämnd, må han tillika inom där angiven tid inkomma med ansökning enligt 9 §.

14 §.

Beträffande underrättelse om beslut av prövningsnämnd enligt denna förordning ävensom beträffande rätt att föra talan över dylikt beslut skola de i taxeringsförordningen givna bestämmelserna i fråga om taxering för inkomst äga motsvarande tillämpning; dock att besvär över prövningsnämnds beslut att förklara ansökningen vilande enligt 11 § icke må föras.

15 §.

Konungen äger utfärda för tillämpning av denna förordning erforderliga föreskrifter.

Anvisningar

till 2 §.

Till ledning för skatteberäkningen anföres följande *exempel*:

Beskattningsbar inkomst för jämförelseåret	10 000 kronor
Beskattningsbar inkomst för beskattningsåret	20 100 kronor
Sammanlagd beskattningsbar inkomst	<u>30 100 kronor</u>

Efter utjämning fördelad beskattningsbar inkomst (delbeloppen avjämnas till närmaste hundratal kronor så att summan av delbeloppen motsvarar den sammanlagda beskattningsbara inkomsten):

för jämförelseåret	15 000 kronor
för beskattningsåret	15 100 kronor
	<u>30 100 kronor</u>

Skatt å fördelad inkomst enligt grunderna vid taxeringen för det beskattningsår varunder merinkomst uppkommit antages utgöra:

å 15 000 kronor	1 800 kronor
å 15 100 kronor	1 820 kronor
	<u>3 620 kronor</u>

Avgår skatt å 10 000 kronor enligt samma grunder	1 000 kronor
<i>Skatt att erlägga enligt taxering för beskattningsåret</i>	<u>2 620 kronor</u>

Det anmärkes, att — för att skatteutjämning enligt denna förordning för den i exemplet avsedda skattskyldige må äga rum jämväl vid taxering för nästföljande år — den beskattningsbara inkomsten enligt sistnämnda års taxering skall uppgå till lägst 30 100 kronor, dvs. med minst 10 000 kronor överstiga den tidigare beskattningsbara inkomsten, 20 100 kronor.

till 5 §.

Av 5 § första stycket framgår, att beträffande äkta makar som för beskattningsåret samtaxerats prövning av förutsättningarna för skatteutjämning skall — oberoende av om makarna samtaxerats för jämförelseåret eller ej — ske sålunda att makarnas beskattningsbara inkomster för å ena sidan beskattningsåret och å andra sidan jämförelseåret sammanräknas och jämföras. Om en av makarna vid taxe-

ringen för ettdera av de båda åren eller den ene av makarna vid taxeringen för det ena året och den andre vid taxeringen för det andra året icke åsatts beskattningsbar inkomst, skall därvid anses som om beskattningsbar inkomst åsatts den maken till belopp av noll kronor. Har vid taxeringen för beskattningsåret blott en av makarna påförts beskattningsbar inkomst, tillgodoföres den maken hela den skattelindring som föranledes av skatteutjämningen.

Vad i 5 § första stycket sägs är tillämpligt även å makar som ingått äktenskap under jämförelseåret.

Det erinras, att skatteutjämning för äkta makar icke ifrågakommer med mindre åtminstone en av dem varit skyldig avge självdeklaration för inkomst under jämförelseåret eller något av de två närmast föregående beskattningsåren och tillika iakttagit denna skyldighet (jämför 8 §).

till 7 §.

Innebörden av 7 § andra stycket belyses av följande exempel.

En skattskyldigs beskattningsbara inkomst enligt taxeringen för jämförelseåret har uppgått till 40 000 kronor. I inkomsten under jämförelseåret har emellertid ingått ackumulerad inkomst till belopp av 30 000 kronor, hänförlig till jämförelseåret och ytterligare två år. Skatteberäkning för ackumulerad inkomst har skett. Vid tillämpningen av förevarande förordning anses den skattskyldiges beskattningsbara inkomst för jämförelseåret ha utgjort 20 000 kronor.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1971. Förordningen skall dock icke äga tillämpning i avseende å skatteberäkning i anledning av 1970 års eller tidigare års taxering eller på föranledande av eftertaxering för år 1970 eller tidigare år.

c) i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställer om skyndsamt utredning angående möjligheterna till en fullständig resultatutjämning, varvid i första hand bör prövas frågan om resultatutjämning genom den s. k. kontometoden, samt att förslag i detta syfte snarast föreläggas riksdagen

7) motionen II:908 av herr *Johansson* i Skärstad *m. fl.*, vari hemställts, att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t begär utredning av frågan om inkomstutjämning för konstnärer.

Förlustutjämning

Gällande rätt

Genom förordningen (1960:63) om rätt till förlustutjämning vid taxering för inkomst infördes i skattelagstiftningen rätt till förlustutjämning. Enligt förordningen får en skattskyldig, om hans verksamhet ett år lämnat underskott som inte kan skattemässigt avräknas mot överskott av annan förvärvskälla samma år, utnyttja underskottet såsom förlustavdrag senare. Detta kan ske när som helst vid

taxering för de följande sex åren. Som förlust räknas inte endast underskott i egentlig mening utan även andra allmänna avdrag, som skattemässigt inte kunnat utnyttjas. Det krävs för att förlustavdrag skall medges att förlusten uppkommit under ett år, då den skattskyldige varit skyldig deklarerat, samt att deklARATIONSSKYLDIGHETEN också fullgjorts. Uppgår förlusten under förluståret inte till 1 000 kronor, får densamma inte utnyttjas som förlustavdrag. Förlustavdragets belopp fastställs ej förrän yrkande om dess utnyttjande vid senare taxering framställts av den skattskyldige.

Om ett aktiebolag eller en ekonomisk förening övergår i andra händer genom att aktierna i bolaget eller andelarna i föreningen byter ägare, påverkar detta i princip inte aktiebolagets eller den ekonomiska föreningens rätt till utjämning av förluster, som uppkommit före överlåtelsen i fråga, mot vinster efter densamma, eftersom rättigheten tillkommer den juridiska personen som sådan. Emellertid har i förordningen intagits vissa särbestämmelser i syfte att förhindra missbruk. Dessa regler tar främst sikte på fåmans(familje)bolag och avser att förhindra att företag — utan andra »värden» än en skattemässig rätt till förlustavdrag — börjar gå i handeln. För att fåmansbolag skall erhålla rätt till förlustutjämning förutsätts, att ägareförhållandena i bolaget i det väsentliga är desamma vid förlusttillfället och då förlusten skall utnyttjas. Detta krav är enligt förordningen uppfyllt om aktierna i bolaget eller andelarna i föreningen då avdraget yrkas — direkt eller indirekt — helt eller så gott som helt äges av samma personer, som ägde aktierna eller andelarna när förlusten uppkom, eller av någon eller några som på grund av arv, testamente eller bodelning trätt i nämnda personers ställe. Liknande inskränkning gäller för det fall, då efter fusion moderbolag skall utnyttja förlust, som dotterbolaget haft före fusionen.

Frågans tidigare behandling

Motionsyrkanden av enahanda beskaffenhet som de i motionen II: 266 framställda har alltsedan 1960 årligen varit föremål för bevillningsutskottets prövning. I sitt av riksdagen godkända betänkande 1969: 10 framhöll utskottet att befogade invändningar knappast kunde riktas mot den i förlustutjämningsförordningen intagna begränsningsregeln att deklARATIONSSKYLDIGHET skall ha förelegat för förluståret. Utskottet anslöt sig därvid till den av 1957 års skatteutredning uttalade uppfattningen att det i huvudsak endast var hänsynen till sådana skattskyldiga, som drev verklig förvärvsverksamhet eller hade en mer bestående inkomstkälla av större omfattning, som motiverade en rätt till förlustöverföring och att därför en villkorslös rätt till förlustavdrag inte borde medges. Genom att rätten till förlustavdrag knutits till deklARATIONSSKYLDIGHETEN hade man enligt utskottets mening skapat goda möjligheter för en praktisk och effektiv kontroll av att förlustutjämningsförlustutjämningsavdrag i familjeföretag kräver att ägareförhållandena i företaget är i huvudsak desamma vid förlusttillfället som då förlusten skall utnyttjas. Syftet med

denna bestämmelse är nämligen att i görligaste mån förhindra att likvidations- eller konkursmässiga företag utbjuds till nya aktieägare och av dessa används som avskrivningsobjekt.

Motionen

II: 266

I fråga om rätt att utnyttja förlust i familjebolag framhåller motionärerna att de nu gällande bestämmelserna kan leda till obilliga resultat. I ett sådant fall då t. ex. änka och barn efter en hälftendelägare i ett familjebolag saknar ekonomiska möjligheter att behålla aktierna och därför överlåter dem till den andre hälftendelägaren kommer denne enligt de nu gällande reglerna att helt förlora sin rätt till avdrag för förlust, som uppkommit innan han övertog de efterlevandes aktier. Motionärerna förordar därför att rätt till förlustutjämning skall kvarstå, om den som övertagit aktierna på grund av arv, testamente eller bodelning överlåter dessa till tidigare ägare av aktier i företaget. Vidare framhåller motionärerna att som villkor för rätt till förlustutjämning bör gälla att deklARATIONSSKYLDIGHET föreläggat under förluståret eller under något av de två närmast föregående beskattningsåren.

Progressionsutjämning

1957 års skatteutredning

1957 års skatteutredning, vars förslag låg till grund för lagstiftningen om förlustutjämning, föreslog också i sitt betänkande (SOU 1958:35) rätt till utjämning av statlig inkomstskatt på merinkomst i vissa fall. Förslaget ledde i denna del inte till lagstiftning.

Sammanfattningsvis innebar utredningens förslag till progressionsutjämning följande.

Fysisk person ägde påkalla progressionsutjämning, om den beskattningsbara inkomsten med minst 12 000 kronor översteg nästföregående års motsvarande inkomst. En jämförelse skulle sålunda göras allenast mellan två på varandra följande år.

Förelåg förutsättningar för utjämning, skedde denna så att skatten för det andra året, då inkomstökning förelåg, i erforderlig omfattning jämkades nedåt.

Uppgick inkomstökningen till ett något lägre belopp än det föreskrivna minimibeloppet 12 000 kronor, skulle det kunna inträffa att en lägre inkomst gav en högre skatt. Då en sådan konsekvens enligt utredningen måste förhindras, kunde enligt förslaget skatteomräkning jämväl i detta fall ske, nämligen som om inkomstökningen likväl uppgått till minimibeloppet 12 000 kronor.

Om progressionsutjämningsen ej gav större effekt än en skattereduktion understigande 50 kronor, förföll rätten till utjämning.

Beträffande äkta makar föreslogs regler av innebörd att hänsyn togs till sammanlagda belopp av makarnas beskattningsbara inkomster. Detta medförde bl. a.

en viss skattelindring första året för nygifta, som ingick äktenskap i samband med att en av makarna fick ökad inkomst eller båda började förvärvsarbete.

En förutsättning för skatteutjämning var att den skattskyldige även under jämförelseåret haft sådan inkomst att han varit deklarationsskyldig.

Frågans tidigare behandling

Frågan om införande av progressionsutjämning har upprepade gånger, senast förra året (BeU 1969:10), avvisats av riksdagen. Utskottet har vid sin prövning av denna fråga hänvisat till de invändningar av principiell art som vid remissbehandlingen riktades mot skatteutredningens förslag till progressionsutjämning. De mest iögonenfallande verkningarna av progressionen vid den statliga inkomstbeskattningen kunde enligt utskottets uppfattning numera anses undanröjda genom lagstiftningen om förlustutjämning, om beräkning av statlig inkomstskatt för ackumulerad inkomst och om taxering för inkomst av medel som insatts på skogskon- to samt genom schablonavdraget för kommunalskatt.

Motionen

II:266

Genomförandet av en progressionsutjämning är motiverat och synnerligen önskvärt. 1957 års skatteutrednings förslag bör genomföras med vissa ändringar. Rätten till utjämning bör således förefinnas även vid fallande inkomst. Vad deklara- tionsskyldigheten angår bör det räcka med att sådan förelegat antingen för jämförelseåret eller för något av de två beskattningsåren dessförinnan. Starka skäl talar också för en sänkning från 12 000 till 10 000 kronor av det minimibelopp, som enligt utredningen borde krävas såsom skillnad mellan två års inkomster för att utjämning skulle få ske.

Motionärerna pekar bl. a. på att inkomsttagare genom progressionen i den statliga inkomstskatten drabbas av högre skatt än en i skattehänseende på längre sikt likställd inkomsttagare med jämna inkomster. Inkomsttagare med starkt varierande inkomster, i huvudsak de s. k. fria yrkesutövarna såsom författare, konstnärer, skådespelare, advokater och egna företagare, kan således i detta hänseende sägas vara missgynnade i förhållande till inkomsttagare med fastare anställningsförhållanden. Även för dem som har studerat och för första gången inträder i förvärvslivet innebär frånvaron av kommunalskatteavdrag att progressiviteten i den statliga inkomstskatten blir extra kännbar. En annan kategori som genom ojämma inkomstförhållanden drabbas onödigt hårt av progressiviteten är de värnpliktiga som haft avlönat arbete före värnpliktstjänstgöringen och som avser att återinträda i förvärvslivet efter tjänstgöringens slut.

Förordningarna om ackumulerad inkomst och om förlustutjämning erbjuder inte tillräckliga möjligheter för att dämpa progressionens biverkningar. Det är därför i högsta grad påkallat att införa en rätt till progressionsutjämning.

Allmän öppen resultatutjämning

Gällande rätt

Svensk skattelagstiftning medger inte möjlighet till allmän öppen resultatutjämning mellan olika beskattningsår. Frågan om en öppen resultatutjämning med tillämpning av en kontometod prövades av 1957 års skatteutredning men avvisades under hänvisning främst till de stats- och kommunfinansiella verkningar en sådan anordning — åtminstone på kortare sikt — skulle medföra. Utredningen underströk även den begränsning i kontometoden, som ligger däri att den endast kan bli av värde för den, som från början har så goda vinstförhållanden att han äger möjlighet att göra de för framtida utjämning erforderliga avsättningarna — och också gör dem. Även andra skäl talade enligt utredningens mening mot införande av en kontometod. Det var sålunda förenat med avsevärda svårigheter att finna en rationell grund för såväl maximeringen av den årliga avsättningen som den sammanlagda storleken av de avsatta beloppen. Vidare måste kontometoden antas ge upphov till ett så stort antal konton, att därigenom myndigheternas kontrollmöjligheter i hög grad försvårades.

Frågans tidigare behandling

Motionsyrkanden om en allmän öppen resultatutjämning har avvisats av riksdagen åren 1960—1969. I sitt betänkande 1969:10 erinrade utskottet om att 1957 års skatteutredning ingående prövade för- och nackdelarna med en allmän rätt till skatteutjämning genom kontoinsättningar och uttag. Utredningen fann allvarliga invändningar kunna riktas mot en sådan utjämningsmetod, inte minst från stats- och kommunfinansiell synpunkt men också med hänsyn till svårigheten att göra nödvändiga begränsningar i kontometodens tillämpningsområde och att finna en rationell grund för såväl maximeringen av den årliga avsättningen som den sammanlagda storleken av de avsatta beloppen. Utskottet ansåg att det inte minst från rättvisesynpunkt skulle vara till fördel om möjligheter kunde öppnas till en mera vidsträckt resultatutjämning vid beskattningen men att frågan om man borde införa ett system med skattefria kontoavsättningar var så central för det svenska skattesystemet i dess helhet att den inte kunde avgöras utan en noggrann omprövning av gällande regler för inventarieavskrivning och varulagervärdering samt de möjligheter i övrigt till skattemässig konsolidering och resultatutjämning som skattereglerna nu erbjuder. Beträffande införande av rätt till resultatutjämning för vissa yrkeskategorier ansåg utskottet en reform i sådan riktning strida mot grundläggande principer i beskattningen. Yrkesfiskarna hade möjlighet att i viss utsträckning utjämna sina inkomster mellan olika beskattningsår genom rätten till avskrivning på båt och redskap, och även konstnärerna hade rätt att få skatten på sin inkomst uppdelad på flera år enligt förordningen angående beräkning av statlig inkomstskatt för ackumulerad inkomst.

*Motionerna**I:149 och II:174*

Resultatutjämning genom ett kontosystem skulle få betydelse för i första hand mindre rörelseidkare, jordbrukare och fastighetsägare. Kraven på en sådan skatte-reform har också framförts vid åtskilliga tillfällen av berörda organisationer. Ett kontosystem skulle ha en stimulerande verkan på sparviljan inom företagen. En viss styrning sker utan tvekan i dag på investeringssidan genom skattereglernas utformning. Detta gäller inte minst lagerhållningen. Det leder både till orättvisor mellan olika företag med skilda lagerbehov och till en från företagekonomisk synpunkt orationell bindning av tillgängliga resurser i varulager. För rörelseidkare skulle ett kontosystem innebära ökad motståndskraft mot konjunkturella växlingar inom branschen. Jordbrukare kunde genom ett sådant system få en utjämning mellan olika goda skördeår, vilket skulle på ett utmärkt sätt komplettera skördeskadestyddet. Införandet av resultatutjämning genom kontometod skulle också skapa ett alternativ för de många fysiska personer och mindre företag, som i dag är utestängda från användningen av investeringsfonderna. Med de goda erfarenheter som skogskontolagstiftningen gett hittills bör en breddning av metodens användning snarast övervägas.

I:222 och II:260

De kreaturslösa jordbruken och speciellt de kreaturslösa arrendatorerna är ekonomiskt mycket sårbara. Djurägaren har en jämn inkomst under hela året och samtidigt en säkerhet och ett reservkapital i djuren, medan den kreaturslöse brukaren endast har inkomster vid försäljning av skörden som varierar kraftigt från år till år beroende av väderlek m. m. En sådan vädersituation som den som rådde under år 1969 medför svårigheter för det kreaturslösa jordbruket, och speciellt bekymmersamt är det för kreaturslösa arrendatorer som ej har möjlighet att sälja vare sig djur eller skog eller att belåna fastigheter. Med de stora risker jordbruket är utsatt för genom vädrets makter skulle speciellt dessa arrendatorer men också många andra jordbrukare behöva en rejäl reservfond. De nuvarande skattebestämmelserna motarbetar dock tillskapandet av sådana fonder. Medan t. ex. skogsägaren vid en stormfällning som lösgör stora pengar kan placera en betydande del av dessa på ett skogskonto som han kan använda under magra år och först då betala skatt för, måste lantbrukaren omedelbart skatta för inkomsterna under ett rekordår. Med nuvarande progressivitet är det därför kanske alltför vanligt att jordbrukaren under goda år passar på att investera och då inte alltid i de mest resursskapande maskinerna. Ett jordbrukskonto av samma typ som skogskonto kan inte lösa problemen för dagen. Trots skördeskadebidrag har många företagare ekonomiska svårigheter och har således ej något att placera på ett jordbrukskonto. Men ett katastrofår som 1969 bör dock vara impulsen till att genomföra en sådan reform så att de som överlever till nästa goda år kan börja bygga upp den reservfond som en så väderberoende näring som jordbruket är i stort behov av.

I:306 och II:420

De flesta idrottsförbund är fattiga organisationer och några överskott uppkommer i regel inte. Idrottsrörelsen är också statsunderstödd. Vissa förbund inom idrottsgrenar, som kan dra stor publik, har emellertid vid enstaka tillfällen fått stora överskott till följd av att förbunden i Sverige arrangerat t. ex. stora internationella turneringar. Enligt nuvarande bestämmelser beskattas hela vinsten på publikintäkterna av en sådan turnering under det räkenskapsår då evenemanget ägt rum. En förutsättning för att ett idrottsförbund enligt de internationella reglerna skall få arrangera ett sådant evenemang är att förbundet deltagit i motsvarande eller liknande arrangemang utomlands under en följd av år. Dessa utlandsengagemang drar stora kostnader. I stort sett torde väl för de berörda idrottsförbunden läget vara att ett mångårigt deltagande i idrottsevenemang utomlands drar ungefär lika stora kostnader som intäkterna blir av motsvarande evenemang i Sverige.

Mot denna bakgrund synes det oskäligt att ett års inkomster — som erhållits genom ekonomiska upppoffringar under en lång följd av år — skall beskattas under det intäktsgivande räkenskapsåret. För näringsgrenar med liknande förhållanden har man medgivit resultatutjämning. Ett närliggande exempel är de s. k. skogskontona. Det synes fullt skäligt att genomföra en motsvarande ordning för idrottens organisationer.

I:311 och II:257

De goda erfarenheter som finns både av investeringsfonderna och av skogskontona gör det angeläget att bygga ut systemet så att det kan utnyttjas av en vidare krets av företag. Detta kan åstadkommas genom att företagen generellt får möjligheter att avsätta medel till ett investeringskonto på ungefär samma villkor som nu gäller för avsättningen till investeringsfonder för konjunkturutjämning.

Med nuvarande regler är avsättning till sådana investeringsfonder förbehållen aktiebolag, ekonomiska föreningar och sparbanker. Detta system kan således sällan utnyttjas av mindre företag. Om alla skattskyldiga skall kunna behandlas lika är investeringsfonderna med sin nuvarande begränsning inte tillräckliga. En generell kontometod som kan utnyttjas av alla skulle eliminera dessa olägenheter. Företag som har varulager kan visserligen med nuvarande bestämmelser bygga upp dolda reserver som kan tjäna som buffert mellan olika beskattningsår. Åtskilliga företagare med ingen eller ringa lagerhållning saknar emellertid också denna och jämförbara alternativa möjligheter. Dolda reserver i varulager får ofta också ganska godtyckliga konsekvenser. Det blir snarare skattebestämmelsernas utformning än rationella företagsekonomiska överväganden som avgör vilken lagerhållning företaget skall ha. Det kan därför med rätta hävdas att nuvarande regler leder till oekonomisk bindning av kapital i lager inom företagen. Möjligheter att utnyttja ett generellt kontosystem skulle däremot vara ett incitament till företagssparande utan att kapitalet samtidigt binds i icke rationella investeringar. En

liknande metod med tillämpning inom vissa preciserade områden finns redan i Norge.

Möjligheter till kontoavsättning av detta slag bör kunna ge möjligheter att lindra omställningssvårigheterna, när friställning av arbetskraft är oundviklig eller företagen ställs inför nödvändigheten att radikalt lägga om verksamheten. I det senare fallet skulle fonderingen kunna i viss mån utjämna verkningarna för de anställda i branscher som är särskilt utsatta för konjunkturvåxlingarna. Naturligtvis bör de fonderade medlens användning bestämmas så att de alltid blir en integrerad del av samhällets arbetsmarknads- och lokaliseringpolitiska åtgärder och disponeras i samverkan med arbetsmarknadsmyndigheterna och de anställda. Genom den skulle åtskilliga av tidigare nämnda brister i de nuvarande systemen elimineras och enklare och mera överskådliga skatteregler kunna skapas samt förutsättningarna för resultatutjämning bli mera likvärdiga i olika företag.

Med hänsyn till bristerna i det nuvarande systemet bör en översyn ske av möjligheterna att använda en mera generell metod för uppbyggande av investeringsfonder i enlighet med vad som ovan sagts. 1957 års skatteutredning (SOU 1958: 35) tog upp kontometoden till diskussion men avvisade den främst av stats- och kommunfinansiella skäl. Dessa svårigheter bör kunna undvikas genom en successiv uppbyggnad av systemet där man har relativt begränsade möjligheter till avsättning under ett inledningsskede. På längre sikt bör ett sådant system leda till att stat och kommun får tillbaka det tillfälliga skattebortfallet genom stimulansen på bl. a. investeringarna. Den skattefria avsättningen kan också begränsas i tiden så att uttag måste ske efter viss tid eller det avsatta beloppet bli föremål för efterbeskattning. Skatteutredningen anför vidare att många företag — och i synnerhet nystartade — inte har möjlighet att utnyttja kontometoden eftersom man inte har något överskott på sin verksamhet. Det kan i och för sig vara en riktig invändning, men kontosystemet måste ses som en komplettering till åtgärder för att stimulera nyföretagsamhet.

Då företagskatteutredningen nu har avslutat sitt arbete och dess förslag också delvis genomförts utan att statsmakterna tagit ställning till ett system med skattefria kontoavsättningar, som också medger allmän öppen resultatutjämning vid beskattningen, bör tiden vara mogen för att pröva frågan om införandet av ett generellt investeringskonto.

I:493 och II:571

Om en svensk redare som äger flera fartyg gör vinst på ett av dessa men förluster på ett annat äger han rätt att balansera förhållandena inom rederiet. Äganförhållandena inom den svenska fiskeflottan utestänger denna möjlighet, därför att fiskarna ombord själva äger fartyget de fiskar med och inte är meddelägare i andra fartyg. Ett arrangemang med en resultatutjämningsfond skulle därför i någon mån ge fiskarna samma möjlighet som redare av flera fartyg, dock här baserat på tid i stället för på antalet fartyg.

De norska fiskarna har under en följd av år haft rätt att skattefritt avsätta en

driftfond på 20 % av vinsten för senare användning. Numera gäller enligt uppgift den bestämmelsen att man får avsätta 50 % av den vinst som överstiger ett uträknat genomsnitt av de tre senaste årens inkomster. För det svenska fiskets del kunde man välja något av dessa system eller tillskapa ett snarlikt med samma syfte.

Behovet för det svenska fisket att på så många områden som möjligt bli konkurrenskraftigt gentemot övriga nationers fiskare är uppenbart. Visserligen kan f. n. knappast förutses några större vinster för ägare till fiskefartyg i Sverige, men ett system med resultatutjämningsfond borde tillskapas just nu för att i en framtid finnas till hands och kunna eliminera fluktuationernas skadeverkningar.

II:266

En skyndsam utredning bör igångsättas rörande införandet av en allmän öppen resultatutjämnning, varvid i första hand bör prövas frågan om resultatutjämnning genom den s. k. kontometoden. En sådan metod skulle i första hand få betydelse för de mindre och medelstora företagen, för jordbrukarna och för fastighetsägarna. Förutom den inkomstutjämnande effekten skulle en sådan metod även få en sparfrämjande verkan. Förslag bör därefter snarast föreläggas riksdagen.

II:908

För många kulturarbetare skiftar inkomsterna kraftigt år från år. Under det år som konstnären färdigställer och försäljer ett konstverk kan inkomsten bli förhållandevis hög, medan den i många fall torde bli mycket ringa under de år då vederbörande arbetar med sitt konstverk. Även för de konstnärer som har en kontinuerlig produktion kan emellertid det ekonomiska utbytet vara mycket olika under skilda år.

Åtgärder bör därför vidtas som gör det möjligt för konstnärerna att få till stånd någon form av inkomstutjämnning mellan olika år. Det bör undersökas om utformningen av en sådan inkomstutjämnning kan utgå från lagstiftningen om skogskonto.

Frågan om inkomstutjämnning för konstnärer bör utredas. Utredningen bör vara oförhindrad att pröva även andra metoder än den ovan nämnda.

Utskottet

De motioner utskottet har att behandla i detta betänkande syftar alla till att vidga möjligheterna till inkomstutjämnning mellan olika beskattningsår och till att lindra verkningarna av progressionen vid den statliga taxeringen.

Vad först angår de i motionen II:266 framställda yrkandena om ändringar i förordningen om förlustutjämnning anser utskottet de skäl av kontrollteknisk och annan art som utskottet tidigare år ansett tala för ett bibehållande av bestämmelserna i deras nuvarande utformning alltjämt vägande. Utskottet kan vidare inte dela motionärernas uppfattning att det finns anledning införa särskilda bestäm-

melser om progressionsutjämning. Utskottet avstyrker således bifall till motionen II: 266 i nu berörda delar.

Samtliga förevarande motioner innehåller yrkanden om införande av större möjligheter till resultatutjämning vid beskattningen. Enligt motionen II: 266 bör frågan om en allmän öppen resultatutjämning genom en kontometod utredas. Liknande yrkanden har framställts i motionerna I: 149 och II: 174 samt I: 311 och II: 257. Övriga motioner syftar till införande av resultatutjämning inom särskilda verksamhetsområden. I motionerna I: 222 och II: 260 behandlas frågan om resultatutjämning för jordbruket. Motionärerna i motionerna I: 306 och II: 420 yrkar att idrottens riksorganisationer skall få rätt att utjämna resultatet av sin verksamhet mellan olika beskattningsår. Enligt motionerna I: 493 och II: 571 bör rätt till resultatutjämning tillkomma fiskare, medan motionärerna i motionen II: 908 anser att konstnärer bör ha möjlighet till inkomstutjämning mellan olika år.

Utskottet, som alltsedan 1960 årligen haft att pröva motionsyrkanden om en utvidgning av möjligheterna till resultatutjämning vid beskattningen, har upprepade gånger uttalat att frågan om att införa ett system med skattefria kontoavsättningar är så central för det svenska skattesystemet i dess helhet att den inte kan avgöras utan en noggrann omprövning av gällande regler för inventarieavskrivning och varulagervärdering samt de möjligheter i övrigt till skattemässig konsolidering och resultatutjämning som skattereglerna nu erbjuder.

I fråga om företagsbeskattningen har utskottet i olika sammanhang framhållit att de bestämmelser, som nu finns, i angivna hänseenden måste anses fullt tillfredsställande. Utskottet vill erinra om att 1969 års riksdag antagit nya regler i fråga om avdrag för värdeminskning på byggnader och markanläggningar i bl. a. inkomstkällan rörelse. Genom dessa bestämmelser måste, såvitt utskottet kan bedöma, företagens möjligheter till självfinansiering och skattemässig konsolidering ytterligare ha förbättrats.

Vad särskilt angår motionsyrkandena om införande av rätt till resultatutjämning inom vissa verksamhetsområden eller för vissa yrkeskategorier anser utskottet en sådan reform strida mot grundläggande principer i beskattningen. De syften som enligt motionärerna i motionerna I: 222 och II: 260 skulle främjas genom ett jordbrukskonto torde enligt utskottets uppfattning bäst och enklast kunna tillgodoses genom att vederbörande jordbrukare övergår till redovisning av inkomsten av jordbruksfastighet enligt bokföringsmässiga grunder. En yrkesfiskare har redan nu möjlighet att i viss utsträckning utjämna sin inkomst mellan olika beskattningsår genom rätten till avskrivning på båt och redskap, och en konstnär torde enligt förordningen angående beräkning av statlig inkomstskatt för ackumulerad inkomst i allmänhet kunna få skatten på sin inkomst av konstnärlig verksamhet fördelad på det antal år till vilka inkomsten hänför sig.

Idrottens organisationer har enligt föreskrift i punkt 13 av anvisningarna till 29 § och punkt 6 av anvisningarna till 36 § KL beretts en särskild skattemässig förmån i förhållande till andra ideella föreningar. Enligt nämnda författningsrum får nämligen ideell organisation, som har till huvudsaklig uppgift att främja icke

professionell idrott eller gymnastik, från bruttointäkt av rörelse eller tillfällig förvärvsverksamhet, som består i anordnande av idrottstävlingar, försäljning av idrottsmärken och liknande, dra av alla omkostnader under beskattningsåret för intäkternas förvärvande och bibehållande, även om omkostnaderna i första hand främjat organisationens ideella syften. Vid 1965 års riksdag prövades ett motionsyrkande av innehåll att de handikappades centralorganisation och därmed likställda föreningar ävensom organisationer med uppgift att främja färdighet i gevärs- och pistolskytte skulle i skattehänseende jämställas med sådana idrottsorganisationer som avses i de berörda författningsrummen. Med anledning härav begärde riksdagen på förslag av bevillningsutskottet (BeU 1965: 23) i skrivelse till Kungl. Maj:t en utredning rörande de ideella föreningarnas beskattning över huvud taget. Denna begäran har ännu inte föranlett någon Kungl. Maj:ts åtgärd.

Ett bifall till yrkandet i motionerna I:306 och II:420 skulle innebära att idrottens organisationer ytterligare gynnades i förhållande till andra ideella föreningar. Utskottet är därför inte berett tillstyrka bifall till dessa motioner.

Utskottet vill erinra om att såväl fysisk som juridisk person enligt förordningen om förlustutjämning har möjlighet att under en sexårsperiod räknat från taxeringsåret utnyttja underskott som förlustavdrag. Utskottet vill också nämna att frågan om jordbrukets beskattning f. n. är föremål för utredning inom jordbruksbeskattningskommittén. Denna har enligt sina direktiv att pröva i första hand frågor om obligatorisk bokföringsmässig inkomstredovisning för jordbruket och om förbättrade avskrivningsmöjligheter för jordbrukets byggnader och markanläggningar. Avslutningsvis bör erinras om att chefen för finansdepartementet i årets finansplan framhållit att företagsbeskattningen bör bli föremål för ny utredning. Enligt vad utskottet erfarit kommer direktiven, som väntas vara utarbetade inom kort, att avse företagsbeskattningen i dess helhet.

På grund av det anförda avstyrker utskottet bifall till samtliga motioner.

Med hänvisning till det anförda hemställer utskottet

- A) *beträffande ändringar i förordningen om förlustutjämning* att riksdagen avslår motionen II: 266 i denna del,
- B) *beträffande progressionsutjämning* att riksdagen avslår motionen II: 266 i denna del,
- C) *beträffande allmän öppen resultatutjämning* att riksdagen avslår
 - 1) motionerna I:149 och II:174
 - 2) motionerna I: 311 och II: 257
 - 3) motionen II: 266 i denna del,
- D) *beträffande jordbrukskonto för inkomstutjämning* att riksdagen avslår motionerna I: 222 och II: 260,

E) *beträffande resultatutjämning för idrottens riksorganisationer*

att riksdagen avslår motionerna I: 306 och II: 420,

F) *beträffande resultatutjämning för fiskare*

att riksdagen avslår motionerna I: 493 och II: 571,

G) *beträffande inkomstutjämning för konstnärer*

att riksdagen avslår motionen II:908.

Stockholm den 3 mars 1970

På bevillningsutskottets vägnar:

JOHN ERICSSON

Närvarande

från första kammaren: herrar John Ericsson (s), Tistad (fp), Wärnberg (s), Sundin (cp), Tage Johansson (s), Gösta Jacobsson (m), Arne Pettersson (s), Ove Karlsson (s), Karl Pettersson (m) och Österdahl (fp); samt

från andra kammaren: herrar Magnusson i Borås (m), Brandt (s), Engkvist (s), Vigelsbo (cp), Kristenson (s), Carlstein (s), Eriksson i Bäckmora (cp), Wikner (s), Larsson i Umeå (fp) och Marcusson (s).

Reservationer

I) *beträffande ändringar i förordningen om förlustutjämning*

av herrar Tistad (fp), Sundin (cp), Gösta Jacobsson (m), Karl Pettersson (m), Österdahl (fp), Magnusson i Borås (m), Vigelsbo (cp), Eriksson i Bäckmora (cp) och Larsson i Umeå (fp), vilka — under åberopande av innehållet i motionen II:266 — ansett att utskottet under punkten A bort hemställa

att riksdagen med bifall till motionen II:266 i denna del antar det vid motionen fogade förslaget till lag om ändring i förordningen (1960:63) om rätt till förlustutjämning vid taxering för inkomst;

II) *beträffande progressionsutjämning*

av herrar Tistad (fp), Sundin (cp), Gösta Jacobsson (m), Karl Pettersson (m), Österdahl (fp), Magnusson i Borås (m), Vigelsbo (cp), Eriksson i Bäckmora (cp) och Larsson i Umeå (fp), vilka — under åberopande av innehållet i motionen II:266 — ansett att utskottet under punkten B bort hemställa

att riksdagen med bifall till motionen II:266 i denna del antar det vid motionen fogade förslaget till förordning om rätt till utjämning i vissa fall av statlig inkomstskatt i samband med inkomststegring och inkomstminskning;

III) *beträffande allmän öppen resultatutjämning, jordbrukskonto för inkomstutjämning, resultatutjämning för idrottens riksorganisationer, resultatutjämning för fiskare och inkomstutjämning för konstnärer*

av herrar *Tistad* (fp), *Sundin* (cp), *Gösta Jacobsson* (m), *Karl Pettersson* (m), *Österdahl* (fp), *Magnusson* i Borås (m), *Vigelsbo* (cp), *Eriksson* i Bäckmora (cp) och *Larsson* i Umeå (fp), vilka — under åberopande av innehållet i samtliga under punkterna C—G i utskottets hemställda upptagna motioner — ansett att utskottet under punkterna C, D, E, F och G bort hemställa

att riksdagen med anledning av följande motioner, nämligen

- 1) I: 149 och II: 174
- 2) I: 222 och II: 260
- 3) I: 306 och II: 420
- 4) I: 311 och II: 257
- 5) I: 493 och II: 571
- 6) II: 266 i denna del samt
- 7) II: 908,

i skrivelse till Kungl. Maj:t begär utredning i syfte att genomföra en allmän öppen resultatutjämning genom en kontometod.